

ת"פ 70573/12/18 - מדינת ישראל נגד בנדיתו עבד רבה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 70573-12-18 מדינת ישראל נ' עבד רבה(עציר)
תיק חיצוני: 4131/2017

בפני	כבוד השופט אמנון כהן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	בנדיתו עבד רבה (עציר)

ב"כ המאשימה: עוה"ד אריאלה נבון

ב"כ הנאשם: עו"ד פארס מוסטפא

החלטה

לפני בקשה לאיחוד משפטים לפי ס' 90 לחסד"פ.

רקע

נגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום. האחד בת"פ 70573-12-18 (להלן - **כתב האישום הראשון**) והשני בת"פ 24754-03-20 (להלן - **כתב האישום השני**).

כתב האישום הראשון

ביום 31.12.2018 הוגש נגד הנאשם כתב אישום הכולל שני אישומים. על פי האישום הראשון, במהלך חודש אוקטובר 2014, הנאשם קיבל לידיו רכב על מנת לתקנו וכן פרטי כרטיס האשראי של בעל הרכב. הנאשם עשה שימוש ברכב שלא ברשות, ביצע תאונה במסגרתה פגע ברכב אחר ושילם על הנזק שגרם בכרטיס האשראי של בעל הרכב והכל ללא ידיעתו והסכמתו.

על פי האישום השני, במהלך שנת 2016, הנאשם צילם תעודת זהות של אדם אחר ובהמשך הזדהה בשמו כשפתח חשבון בחברת "סלקום". בגין מעשים אלה הואשם בגניבה, קבלת דבר במרמה, התחזות ושימוש בכרטיס חיוב במטרה להונות. בכתב האישום רשומים 10 עדי תביעה.

ביום 1.4.19, בישיבת ההקראה השניה, ההליך הותלה לאחר שהנאשם לא התייצב לדיונים וביום 11.9.19 ההליך חודש. מאז התקיימו 3 דיונים נוספים, לשניים מהם הנאשם לא התייצב והוצא נגדו צו הבאה. בדיון מיום 2.12.19, משצו ההבאה לא בוצע והנאשם שוב לא התייצב, הותלה ההליך בשנית והוצא צו מעצר כללי נגד הנאשם.

עמוד 1

ביום 29.12.21 הוריתי על חידוש ההליכים לאחר שהנאשם אותר. מאז התקיימו שני דיונים במהלכם מונה לנאשם סנגור ציבורי.

כתב האישום השני

ביום 11.3.20, הוגש נגד הנאשם כתב אישום הכולל שלושה אישומים. על פי כתב האישום, בשלוש הזדמנויות במהלך השנים 2017-2018 הנאשם הציג עצמו ככזב כעורך דין וקיבל כספים עבור שירותים משפטיים אותם לא ביצע. בגין מעשים אלו יוחסו לנאשם עבירות של קבלת דבר במרמה והתחזות. בכתב האישום מצוינים 13 עדי תביעה.

ביום 27.7.20, בישיבת ההקראה השלישית, התיק הותלה לאחר שהנאשם לא אותר.

ביום 29.12.21 הוריתי על חידוש ההליכים לאחר שהנאשם אותר. מאז התקיימו שני דיונים במהלכם מונה לנאשם סנגור ציבורי.

טיעוני הצדדים

המאשימה מבקשת לאחד את המשפטים. בטיעוניה עמדה על כך, כי שני כתבי האישום מתארים עובדות דומות ומסכת עובדתית דומה ולמען יעול ההליך ביקשה לאחד את המשפטים.

ב"כ הנאשם מתנגד לבקשה. בטיעונו עמד על כך, כי כתבי האישום והמסכת העובדתית בהם אינה קרובה להוות "פרשה אחת". בין היתר, ציין, כי בין תיקי החקירה ישנו פער זמנים של 4 שנים. לדבריו, איחוד המשפטים יסרב את הגנת הנאשם בכמה מישורים. בתוך כך, ציין, כי איחוד המשפטים יכול להאיר את הנאשם באור שלילי כלפי השופט שישמע את התיק ותוספת העדים הכרוכה מהאיחוד תקשה על ההגנה בהיבט של הגשת טענות מקדמיות ובקשות לקבלת חומרי חקירה. בנוסף, טען, כי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר.

דין

דין הבקשה להידחות.

נקודת המוצא מצויה בסעיפים 86 ו-90 לחסד"פ. בתמצית אציין, כי סעיף 90 מסמך את בית המשפט להורות על איחוד משפטים בהתקיים שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון הוא שניתן לצרף את התיקים בהתאם להוראות ס' 86 והתנאי השני הוא שהצירוף לא יגרום לעיוות דין. סעיף 86 קובע כי **"מותר לצרף בכתב אישום אחד כמה אישומים אם הם מבוססים על אותן עובדות או על עובדות דומות או על סדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהם מהווים פרשה אחת"**.

ההלכה המשפטית בעניין סוכמה לאחרונה בת"פ (מחוזי-ים) 39792-12-21 שליו (20.1.22):

ניתן אפוא לצרף אישומים באחד מהמקרים הבאים: (1) מדובר באישומים המבוססים על אותן עובדות; (2) מדובר באישומים המבוססים על עובדות דומות; (3) מדובר בסדרת מעשים הקשורים זה לזה עד שהינם מהווים פרשה אחת.

אכן, קיימת מגמה לגלות גמישות בצירוף אישומים בפרשיות שונות בכתב אישום אחד, אם מטעמי יעילות ואם על מנת להציג את הפרשה במלואה. ואולם, כאשר הנאשם מתנגד לכך, ובפרט כשהוא מצביע על הפגיעה העלולה להיגרם להגנתו, גם בשל הרצון שלא לחשוף בפני בית המשפט אישומים נוספים, המשחירים את פניו של הנאשם, יש מקום לדקדק בעניין ולבחון האם אכן האישומים שצירופם בכתב אישום אחד מתבקש באים בגדרי אחת החלופות הנזכרות בסעיף 86 לחוק סדר הדין הפלילי (יעקב קדמי, על סדר הדין הפלילי, (תשס"ט-2009), חלק שני (כרך א), בעמ' 938).

בנוסף, לעניין "עובדות דומות" נקבע בת"פ (מחוזי-ים) 3125/07 טואיטו (12.2.08):

יודגש, כי התנאי בדבר "עובדות דומות" אין משמעו כי בין עובדותיהם של האישומים אין כל הבדל. כל שצריך להתקיים הוא מכנה משותף עובדתי. הווי אומר: די בכך שהאישומים מבוססים על עובדות שרובן, או עיקרן, דומות, כדי להכשיר את צירופם כאישומים המבוססים על עובדות דומות.

בתיקים שלפני, הנאשם מואשם בחמישה אישומים (שני אישומים בכתב האישום הראשון ושלושה אישומים בכתב האישום השני) בכל חמשת האישומים הנאשם מואשם בקבלת דבר במרמה ובארבעה מהם מואשם בהתחזות. על פי כתב האישום הראשון, העבירות בוצעו בשנים 2014 ו-2016. על פי כתב האישום השני, העבירות בוצעו בשנים 2017-2018. ואולם, מלבד סעיפי החוק הדומים, מעשי המרמה שונים בין שני כתבי האישום.

בכתב האישום הראשון, הנאשם עשה שימוש אסור בכרטיס אשראי וברכב ובאישום השני התחזה לאחר על מנת לפתוח חשבון בחרבת "סלקום". בכתב האישום השני, הנאשם התחזה לעורך דין, הציג מצג שווא לפיו יבצע פעולות משפטיות שונות וקיבל בשל כך סכומי כסף ניכרים. הדמיון בין שני כתבי האישום אינו מספיק כדי לבסס קביעה כי בין האישומים ישנן "עובדות דומות". אופי העבירות שונה, זמני ביצוען שונים והבסיס העובדתי שלהם שונה ור' בהקשר זה כי עדי התביעה שונים בין כתבי האישום.

כאמור, ס' 90 לחסד"פ קובע שני תנאים מצטברים לעניין איחוד משפטים. מתאם בין התיקים כאמור בס' 86 לחסד"פ ואי פגיעה בהגנת הנאשם.

הגם שלא ראיתי כי הגנתו של הנאשם עלולה להיפגע, הן לאור השלב המקדמי של ההליכים והן לאור היקפם הקטן, יחסית, של התיקים, הרי שמשלא מצאתי מתאם מספק בין שני כתבי האישום, דין הבקשה להידחות.

לפני סיום אעיר כי טענתו של הסנגור ביחס לשיהוי אינה מובנת שכן שני התיקים הותלו בשל מחדלי הנאשם ובסמוך לאחר חידושם הוגשה הבקשה לאיחוד. בהקשר זה אציין, כי התיק השני הוגש כשהתיק הראשון היה בהתליה. גם טענת הסנגור לעניין השחרה אפשרית אינה מתקבלת. ראשית, בבג"ץ 5283/98 חדר (12.11.98) נפסק:

ככלל, ובהיעדר בסיס ממשי לקיום חשש שבירור האישומים במאוחד עלול לפגוע בהגנת הנאשם, אין בית-המשפט שועה לטענה כי בעצם צירופם של אישומים המבוססים על עובדות דומות יש כדי "להשחיר" את פני הנאשם ולפגוע בסיכוייו שגירסתו ביחס לאישום זה או אחר תזכה לאמונו של בית-המשפט.

ושנית, הצדדים הודיעו כי הנאשם עצור במסגרת תיק אחר ולפיכך יש "השחרה" לכאורה.

אני סבור, כי אין באיחוד כדי לייעל את ההליכים כטענת המאשימה. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, בהעדר
הצדדים.